

Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
PAOLO MENGOZZI
esitatud 28. juunil 2012¹

Kohtuasi C-215/11

**Iwona Szyrocka
versus
SiGer Technologie GmbH**

(eelotsusetaotlus, mille on esitanud Sąd Okręgowy we Wrocławiu (Wrocławii ringkonnakohus))

Euroopa maksekäsmenetlus — Määrus nr 1896/2006 — Avalduse vorminõuded — Ajavahemik, millelt võib nõude pealt intressi nõuda — Maksekuupäevani jääv ajavahemik

I. Sissejuhatus

1. Käesolevas menetluses on Sąd Okręgowy we Wrocławiu esitanud Euroopa Kohtule eelotsuse küsimuse selle kohta, kuidas tõlgendada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2006. aasta määrust (EÜ) nr 1896/2006, millega luuakse Euroopa maksekäsmenetlus (edaspidi „määrus”)².

II. Õiguslik raamistik

1. Ühenduse õigusnormid

2. Määruse artikkel 1 sätestab:

„1. Käesoleva määruse eesmärk on:

- a) lihtsustada ja kiirendada menetlust ning vähendada menetluskulusid vaidlustamata rahalisi nõudeid käsitlevate piiriüleste juhtumite korral, luues Euroopa maksekäsmenetluse, ning
- b) lubada Euroopa maksekäskude vaba ringlust kõikjal liikmesriikides, kehtestades miinimumstandardid, mille järgimine võimaldab maksekäsu täitmise liikmesriigis vältida mis tahes ebavajalikke vahemenetlusi enne maksekäsu tunnustamist ja täitmist.

2. Käesolev määrus ei takista nõude esitajat esitamast nõuet artikli 4 tähenduses, kasutades selleks liikmesriigi õiguse või ühenduse õiguse alusel lubatud muud menetlust.”

1 — Algkeel: itaalia.

2 — ELT L 399, lk 1.

3. Määruse artikkel 4 sätestab:

„Euroopa maksekäsmenetlus kehtestatakse sellise kindla rahasumma sissenõudmiseks, mille tasumise tähtaeg on Euroopa maksekäsu avalduse esitamise ajaks saabunud.”

4. Määruse artikkel 7 sätestab:

„1. Euroopa maksekäsu avalduse esitamisel kasutatakse I lisas toodud tüüpvormi A.

2. Avalduses märgitakse:

[...];

- b nõude suurus, sealhulgas põhinõue ning, kui see on asjakohane, intress, leppetrahvid ja kulud;
- c) kui nõudelt taotletakse intressi, intressimäär ning ajavahemik, millelt intressi nõutakse, välja arvatud juhul, kui päritoluliikmesriigi õiguse kohaselt lisatakse põhinõudele automaatselt seadusjärgne intress;
- d) hagi alus, sealhulgas hagi aluseks olevate asjaolude kirjeldus ning, kui see on asjakohane, nõutav intress;
- e) nõuet toetavate tõendite kirjeldus;

[...].

3. Avalduses kinnitab nõude esitaja, et esitatud teave on talle teadaolevalt tõene ning et ta on teadlik sellest, et mis tahes tahtlik valeandemete esitamine võib tuua kaasa kohaseid karistusi päritoluliikmesriigi õiguse alusel.

[...]”.

5. Määruse artikkel 8 sätestab:

„Euroopa maksekäsu avalduse saanud kohus otsustab avalduse alusel nii kiiresti kui võimalik, kas artiklites 2, 3, 4, 6 ja 7 sätestatud tingimused on täidetud ning kas nõue tundub olevat põhjendatud. Sellist läbivaatamist võib teostada automatiseeritud menetluse abil.”

6. Määruse artikkel 9 sätestab:

„1. Kui artiklis 7 sätestatud tingimused ei ole täidetud, annab kohus nõude esitajale võimaluse avaldust täiendada või parandada, välja arvatud juhul, kui nõue on selgelt põhjendamatu ja avaldus vastuvõetamatu. Kohus kasutab selleks II lisas toodud tüüpvormi B.

2. Kui kohus nõuab, et nõude esitaja avaldust täiendaks või parandaks, nimetab kohus tähtaja, mida ta peab antud olukorras kohaseks. Kohus võib kasutada oma kaalutusõigust nimetatud tähtaja pikendamiseks.”

7. Määruse artikkel 12 sätestab:

„1. Kui artiklis 8 nimetatud tingimused on täidetud, annab kohus nii kiiresti kui võimalik [...] välja Euroopa maksekäsu, kasutades V lisas toodud tüüpvormi E.

[...]

3. Euroopa maksekäsus teatatakse kostjale, et tal on võimalik:

- a) maksta nõude esitajale maksekäsus osutatud summa,
või
- b) keelduda maksekäsu täitmisest, esitades päritoluriigi kohtusse vastuväite [...].

4. Euroopa maksekäsus teavitatakse kostjat sellest, et:

- a) maksekäsk anti välja ainult nõude esitaja poolt esitatud teabe põhjal, mille õigsust kohus ei ole kontrollinud;
- b) juhul kui kohtule ei esitata vastuväidet vastavalt artiklile 16, muutub maksekäsk täidetavaks;
- c) kui esitatakse vastuväide, jätkub menetlus päritoluliikmesriigi pädevates kohtutes tavalise tsiviilkohtumenetluse korras, välja arvatud juhul, kui nõude esitaja on sõnaselgelt taotlenud sel juhul menetluse lõpetamist.

[...]”.

8. Määruse artikli 16 lõige 3 sätestab:

„3. Kostja märgib vastuväites, et ta vaidlustab nõude, ilma et ta peaks seda põhjendama.”

9. Määruse artikli 17 lõike 1 esimene lõik sätestab:

„1. Kui vastuväide esitatakse artikli 16 lõikes 2 sätestatud tähtaja piires, jätkub menetlus päritoluliikmesriigi pädevates kohtutes tavalise tsiviilkohtumenetluse korras, välja arvatud juhul, kui nõude esitaja on sõnaselgelt taotlenud sel juhul menetluse lõpetamist.”

10. Määruse artikkel 25 sätestab:

„1. Euroopa maksekäsumenetluse kohtukulud ja tavalise tsiviilkohtumenetluse kohtukulud, mis tulenevad Euroopa maksekäsu suhtes vastuväite esitamisest liikmesriigis, ei tohi kokku ületada kõnealuse liikmesriigi sellise tavalise tsiviilkohtumenetluse kohtukulusid, millele ei eelne Euroopa maksekäsumenetlust.

2. Käesoleva määruse kohaldamisel koosnevad kohtukulud kohtule tasumisele kuuluvatest tasudest ja lõivudest, mille suurus määratakse kindlaks siseriikliku õiguse kohaselt.”

11. Määruse artikkel 26 „Seos siseriikliku menetlusõigusega” sätestab:

„Kõiki menetlusküsimusi, mida käesolevas määruses eraldi ei käsitleta, reguleeritakse siseriikliku õigusega.”

2. Siseriiklikud õigusnormid

12. Sąd Okręgowy di Wrocław loetles oma kohtumääruses arvukalt Poola tsiviilkohtumenetluse seadustiku (edaspidi „ZVGB”) sätteid, mis võivad käesolevas kohtuvaidluses asjassepuutuvaks osutada, nagu näiteks artiklid 126, 128 ja artikli 187 lõige 1, mis sätestavad menetluskohustuste ja hagiavalduste sisu ning märgivad, millised dokumendid tuleb vastaspoolele edastamiseks esitada, ning artikli 130 lõige 1 ja artikli 394 lõike 1 punkt 1, mis reguleerivad menetlust, mida tuleb järgida juhul, kui esitatud avalduses on vormilisi puudusi, ning kohtuniku poolt selles valdkonnas tehtud otsuste vaidlustamise eeskirju.

13. Lisaks mainis liikmesriigi kohus Poola tsiviilseadustiku artikli 481 lõiget 1, mis sätestab, et juhul, kui võlgnik viivitab rahalise kohustuse täitmisega, võib võlausaldaja nõuda kohustuse täitmisega viivitatud aja eest intressi, isegi kui tal ei ole tekkinud kahju ja kui viivitus tuleneb asjaoludest, mille eest võlgnik ei vastuta,³ ning ZVGB artiklit 190, mis võimaldab kohtulikult nõuda tulevaste, korduvate kohustuste täitmist, kui see ei ole poolte vahel oleva õigussuhtega vastuolus.

III. Faktilised asjaolud ja eelotsuse küsimused

14. Poolas elav Iwona Szyrocka esitas 23. veebruaril 2011 Sąd Okręgowy we Wrocławile Euroopa maksekäsu avalduse SiGer Technologie GmbH (asukoht Tangermünde (Saksamaa)) vastu.

15. Selle menetluse käigus tekkisid järgmised küsimused:

- kas määruse artikli 8 kohaselt tuleb enne maksekäsu andmist kontrollida avaldust ka vorminõuete täitmise suhtes, mis on sätestatud selle riigi õiguses, kus taotlus esitati, või ainult määruses loetletud vorminõuete täitmise suhtes;⁴
- kas viivitusintressi saab nõuda juba Euroopa maksekäsu avalduse esitamisel;
- kas nõude esitaja peab avalduses intressi suuruse iga kord ära märkima ning kas ta võib nõuda niinimetatud avatud intressi – seega sellist, mida arvestatakse ajani, mil avalduses nõutav rahasumma tasutakse;
- kuidas peab kohus Euroopa maksekäsu tüüpvormi E (määruse V lisa) sisu silmas pidades intressi määrama.

16. Eelotsusetaotluse esitanud kohus leidis, et tegemist on määruse tõlgendamise probleemiga, ning esitas Euroopa Kohtule järgmised kaheksa eelotsuse küsimust.

- „1. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2006. aasta määruse (EÜ) nr 1896/2006, millega luuakse Euroopa maksekäsumenetlus, artiklit 7 tuleb tõlgendada nii, et see
- a) reguleerib ammendavalt kõiki tingimusi, millele peab vastama Euroopa maksekäsu avaldus, või nii, et see

3 — Kui lähtuda sellest, mida liikmesriigi kohus oma eelotsusetaotluse punktis 8 märkis, siis selle normi tõlgenduse kohaselt, mille esitas Sąd Najwyższy (Poola kõrgem kohus) oma 5. aprilli 1991. aasta arvamuses, on viivitusintressi maksmise kohustus seotud tähtajaga. Nõue muutub sissenõutavaks pärast põhinõude täitmise kohustuse tähtaja möödumist ja kasvab pidevalt järgnevate viivitatud päevade võrra. Seega tekib intressinõue juba esimesel viivituspäeval ja võlausaldajal on õigus esitada intressinõue iga üksiku viivitatud päeva eest. Intressikohustust loetakse korduvaks kohustuseks, mis kaasneb põhinõudega. Poola õiguskorras on lubatud nõuda intresse, mis tekivad tulevikus kuni maksmispäevani, ning sellise nõude võib esitada koos põhinõudega.

4 — See küsimus sõltub eelkõige asjaolust, et võlausaldaja ei olnud märkinud hagihinda Poola vääringus (kuigi see on riigilõivu arvutamiseks vajalik) ning märkis avalduse tüüpvormi A jaotises 7 intressi koodi valesti, täpsustamata vastava märgistusega, millisel ajavahemikul intressi tuleb arvestada, ega märkinud ära, millistelt summadelt tuleb intressi määrata.

- b) sätestab üksnes sellise avalduse miinimumnõuded ja küsimustes, mida nende nõuetega ei reguleerita, tuleb kohaldada siseriiklikku õigust?
2. Kas juhul, kui vastus küsimusele 1 b) on jaatav, tuleb siis, kui avaldus ei vasta liikmesriigi õigusega ettenähtud vorminõuetele (näiteks ei ole lisatud avalduse koopiat vastaspoole jaoks või ei ole ära näidatud hagihinda), nõude esitajalt nõuda avalduse täiendamist siseriiklike sätete alusel vastavalt määruse nr 1896/2006 artiklile 26 või sama määruse artikli 9 alusel?
3. Kas määruse nr 1896/2006 artiklit 4 tuleb tõlgendada nii, et selles sättes nimetatud rahalise nõude tunnused, sealhulgas nõude kindel suurus ja sissenõutavus Euroopa maksekäsu avalduse esitamise ajaks, puudutab üksnes põhinõuet, või nii, et see puudutab ka viivitusintressi nõuet?
4. Kas määruse nr 1896/2006 artikli 7 lõike 2 punkti c tuleb tõlgendada nii, et Euroopa maksekäsumenetluses võib juhul, kui päritoluliikmesriigi õigus ei näe ette intressi automaatset lisamist, põhinõude kõrval nõuda:
- a) kogu intressi, sealhulgas niinimetatud avatud intressi (arvestatud alates täpselt kindlaksmääratud maksetähtpäevast kuni kuupäevaliselt kindlaksmääramata maksepäevani, näiteks „alates 20. märtsist 2011 kuni maksmise päevani”);
- b) ainult täpselt kindlaksmääratud maksetähtpäevast kuni avalduse esitamiseni või maksekäsu väljaandmiseni arvestatud intressi;
- c) ainult alates täpselt kindlaksmääratud maksetähtpäevast kuni avalduse esitamiseni arvestatud intressi?
5. Kuidas peab, juhul kui vastus küsimusele 4 a) on jaatav, määruse nr 1896/2006 kohaselt maksekäsus olema sõnastatud kohtu otsus intressi kohta?
6. Kes peab, juhul kui vastus küsimusele 4 b) on jaatav, esitama intressisumma suuruse, kas nõude esitaja või kohus omal algatusel?
7. Kas juhul, kui vastus küsimusele 4 c) on jaatav, on nõude esitaja kohustatud avalduses esitama arvestatud intressisumma suuruse?
8. Kas kohus peab olukorras, kui nõude esitaja ei ole kuni avalduse esitamiseni nõutavat intressi arvestanud, seda omal algatusel arvestama või selle asemel nõudma nõude esitajalt avalduse täiendamist määruse nr 1896/2006 artikli 9 kohaselt?”

IV. Menetlus Euroopa Kohtus

17. Kirjalikke märkusi esitasid komisjon ning Austria, Portugali, Ühendkuningriigi, Soome ja Poola valitsus.

18. Kohtuistungil, mis toimus 16. aprillil 2012, osalesid komisjon, Soome ja Poola valitsus.

V. Esimene eelotsuse küsimus

19. Esimese eelotsuse küsimusega palus eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtul selgitada, kas ainsad vorminõuded, mida Euroopa maksekäsu avaldus peab täitma, on määruse artiklis 7 nimetatud nõuded või tuleb arvesse võtta ka liikmesriikide õigusaktides sätestatud täiendavaid nõudeid.

20. Määruse teksti analüüs näitab, et Euroopa maksekäsu saamise menetlus ning võimalikud analoogilised liikmesriikide menetlused on üksteise suhtes autonoomsed.

21. See nähtub esiteks asjaolust, et määruse artikli 1 ja põhjenduse 10 kohaselt on Euroopa menetluse kasutamine nõude esitajale lisa- ja valikuline vahend, mis ei asenda ega ühtlusta liikmesriikide õiguses vaidlustamata nõuete sissenõudmiseks ette nähtud mehhanisme, vaid asetub nõude esitaja õiguste kaitsmiseks mõeldud täiendava vahendina nende kõrvale.

22. Seega ei takista määrus huvitatud isikut saamast maksekäsku, kasutades selleks muud liikmesriigi õiguse või ühenduse õiguse alusel lubatud menetlust.

23. Punktis 20 esitatud kaalutlusi kinnitab teiseks põhjendus 16, mille kohaselt annab kohus maksekäsu välja ainult viidatud määruse lisa toodud ning artiklis 7 nimetatud andmetega täidetud tüüpvormis oleva teabe alusel, ilma et Euroopa õigusnormid näeksid ette võimalust avalduse sisu väliste allikate abil täiendada.

24. Eelnevalt määratud sisuga tüüpvormide kasutamine menetluse eri faasides on põhjenduse 11 kohaselt ette nähtud selleks, et hõlbustada menetluse algatamist, vähendada menetluskulusid, kiirendada menetlust ning ühtlustada selle haldamist.

25. Nii muutub Euroopa menetluse autonoomsus liikmesriikide omadest veel ilmsemaks, kuna nende vormide kasutamine võimaldab vältida liikmesriikide normidest tulenevaid formaalsusi ja neist johtuvat ebavõrdsust ning luua menetlusvahendi, mis oleks kogu liidu territooriumil põhimõtteliselt ühesugune ning eristuks seega liikmesriikides kehtivatest sarnastest vahenditest.

26. Viimaks kinnitab määruse artikkel 26 veel kord Euroopa menetluse autonoomsust liikmesriikide omadest, sätestades, et liikmesriikide õigust kohaldatakse ainult menetlusküsimuste suhtes, mida määruses eraldi ei käsitleta.

27. Kui seadusandja pidas vajalikuks, et menetluse konkreetsetes aspektides kasutataks määruses sätestatud normide kõrval ka liikmesriikide omi, tegi ta seda sõnaselgelt liikmesriikide regulatsioonile viidates.⁵

28. Artiklis 26 sätestatud ning punktis 27 ja 5. joonealuses märkuses mainitud viiteid ei oleks võimalik selgitada, kui oleks tõepoolest soovitud, et määruse sätteid täiendaks ka neis reguleeritud aspektide osas riikide õigusnormid, kuna sellisel juhul ei oleks vaja olnud ei täpsustada, et liikmesriikide õigusel on oma roll ainult määruses käsitlemata menetlusküsimuste puhul, ega nimetada ära juhtusid, kus liikmesriikide õigust siiski kohaldatakse.

29. See, et ühenduse menetlus on liikmesriikide omadest autonoomne, nähtub ka eesmärgist, mille jaoks määrus kehtestati, nagu võib järeldada selle artiklitest ja põhjendustest.

5 — Nagu näiteks artikli 7 lõikes 3 seoses sanktsioonidega avalduses valeandmete esitamise eest; artikli 10 lõikes 2 seoses tagajärgedega, mis puudutavad esialgse nõude osa, mida liikmesriigi kohus ei pea maksekäsu väljaandmise tingimustele vastavaks; artikli 11 lõikes 3, mis tunnistab nõude esitaja õigust kasutada ka avalduse tagasilükkamise korral mis tahes muud kättesaadavat menetlust; ning artikli 12 lõikes 5, mille kohaselt kohus tagab, et maksekäsk toimetatakse võlgnikule kätte kooskõlas siseriikliku õigusega.

30. Artikli 1 lõige 1, kus on sõnaselgelt väljendatud määruse eesmärk, selgitab, et määrusega tahetakse⁶ kõnealuse maksekäsmenetluse loomise teel lihtsustada ja kiirendada menetlust ning vähendada menetluskulusid vaidlustamata rahalisi nõudeid käsitlevate piiriüleste juhtumite korral⁷ ja lubada Euroopa maksekäskude vaba ringlust liikmesriikides, kehtestades miinimumstandardid, mille järgimine võimaldab maksekäsu täitmise liikmesriigis vältida mis tahes ebavajalikke vahemenetlusi enne maksekäsu tunnustamist ja täitmist⁸.

31. Määruse põhjendus 29 täpsustab lisaks, et määruse eesmärk on luua selliste nõuete kiire ja tõhus ühtne sissenõudmismehhanism kooskõlas proportsionaalsuse põhimõttega, kuna vastavalt põhjendustele 6 ja 8 on takistused tõhusa õiguskaitse saamisele piiriüleste juhtumite korral ja konkurentsi moonutamine siseturul – mille põhjuseks on see, et võlausaldajate käsutuses olevad menetlused on erinevates liikmesriikides erineva tõhususega – tekitanud vajaduse ühenduse õigusaktide järele, mis tagaksid võlausaldajatele ja võlgnikele võrdsed võimalused kogu Euroopa Liidus,⁹ võttes arvesse, et maksete hilinemine on peamine, mis ohustab ettevõtjate püsijäämist ja põhjustab suure hulga töökohtade kadumist.

32. Seepärast kehtestati Euroopa maksekäsu saamiseks ühiste minimaalsete menetlusnormide ühtne kogum, mis suudab aga saavutada punktides 30 ja 31 nimetatud eesmärgi ainult siis, kui on tagatud nende normide autonoomsus normidest, mille liikmesriigid on juba sätestanud.

33. Tegelikult takistaks see, kui liikmesriikide õigusnormidega saaks kõnealuseid õigusnorme täiendada, määruse eesmärgi saavutamist, kuna selle tulemusel menetlusi mitte ei ühtlustataks ja lihtsustataks, vaid loodaks sama palju erinevaid menetlusi, kui palju on liikmesriikidel õiguskordi, ning lisaks sisaldaksid need menetlused nii neis õiguskordades sätestatud norme kui ka liidu õigusnorme.

34. Pealegi on ilmne, et seda, et kõnealune menetlus oleks kõigile liidu võlgnikele ja võlausaldajatele võrdselt juurdepääsetav, on võimalik saavutada ainult siis, kui on tagatud, et normid, mida tuleb järgida, on eelnevalt *in abstracto* teada, ilma et maksekäsu taotlemise otsuse tegemisel peaks iga kord *in concreto* kontrollima, millise liikmesriigi õigusnormid selle kohtu jaoks kehtivad, kelle poole pöördutakse.

35. See on võimalik ainult siis, kui järgitav menetlus on lisaks suurimale võimalikule lihtsustamisele ka algusest peale kogu liidu territooriumil ühtne (välja arvatud määruses olevad viited liikmesriikide õigusnormidele).

36. Sellest järeldub, et nii vaadeldava õigusakti sõnastust kui ka eesmärki silmas pidades tuleb eelistada tõlgendust, mis tagab määruses sätestatud menetluse autonoomsuse üksikutes liikmesriikides kehtivatest menetlustest.

37. Eelkõige tuleb asuda seisukohale, et ainsad maksekäsu väljaandmise menetlusnõuded on määruse artiklis 7 sätestatud nõuded ning et kui need on täidetud, antakse maksekäsk välja, ilma et liikmesriigi normidel oleks tähtsust, kuna see maksekäsk asetub Euroopa, mitte liikmesriikide tasandil sätestatud meetmena¹⁰ nõuete sissenõudmise siseriiklike vahendite kõrvale, mitte nende asemele.

6 — Samu eesmärke mainitakse ka põhjenduses 9.

7 — Seda ka siis, kui menetluse haldamiseks kasutatakse tüüpvormi, nagu on sätestatud põhjendustes 11 ja 16.

8 — Vastastikuse usalduse tõttu õigusemõistmise liikmesriikides, nagu on sõnaselgelt väljendatud põhjenduses 27.

9 — Põhjenduse 5 kohaselt on vaidlustamata nõuete sissenõudmise Euroopa menetluse kehtestamise eesmärk just nimelt lihtsustada ja kiirendada väikesi nõudeid käsitlevaid kohtuvaidlusi.

10 — Kuna see antakse välja määrusega kehtestatud menetlusnormide alusel, mis on liikmesriikidele ühised.

38. Seoses käesoleva kohtuasjaga märgin, et Euroopa maksekäsu väljaandmisest ei saa juhul, kui artiklis 7 nimetatud vorminõuded on täidetud, keelduda üksnes seetõttu, et on täitmata täiendavad liikmesriikide õiguses samasuguseid menetlusi reguleerivad nõuded, mida kohtuistungil mainiti, näiteks need, mis puudutavad esitatavate avalduse koopiade arvu ning seda, et hagihind oleks antud vastava liikmesriigi vääringus.

39. Eriti rõhutan, et võimalikud kohtukulused puudutavad küsimused, mida Poola valitsus kohtuistungil ja oma märkustes mainis, ei saa taotletava meetme kohaldamist takistada, võttes siiski arvesse, et nende kulude summa määratakse vastavalt määruse artiklile 25 kindlaks liikmesriigi õiguse kohaselt.

40. Seega teen ma Euroopa Kohtule ettepaneku vastata esimesele eelotsuse küsimusele, et määruse artiklit 7 tuleb tõlgendada nii, et see reguleerib ammendavalt kõiki tingimusi, millele peab vastama Euroopa maksekäsu avaldus, välja arvatud neis punktides, mille puhul on sõnaselgelt liikmesriikide õigusele viidatud.

41. Esimese eelotsuse küsimuse vastus muudab teise küsimuse analüüsi tarbetuks.

VI. Kolmas ja neljas eelotsuse küsimus

42. Kolmanda eelotsuse küsimusega soovis Sąd Okręgowy we Wrocławiu teada, kas määruse artiklit 4 tuleb tõlgendada nii, et selles sättes nimetatud rahalise nõude tunnused, sealhulgas nõude kindel suurus ja sissenõutavus Euroopa maksekäsu avalduse esitamise ajaks, puudutab üksnes põhinõuet või ka viivitusintressi nõuet.

43. Neljanda eelotsuse küsimusega esitas Sąd Okręgowy we Wrocławiu mitu üksikküsimust, mis puudutavad vaadeldava menetluse teel nõutavat intressi.

44. Eriti soovis ta teada, kas artikli 7 lõike 2 punkti c alusel võib lisaks põhinõudele saada ka:

- a) kogu intressi, sealhulgas niinimetatud avatud intressi, mis on arvestatud alates täpselt kindlaksmääratud maksetähtpäevast kuni kuupäevaliselt kindlaksmääramata maksepäevani;
- b) ainult täpselt kindlaksmääratud maksetähtpäevast kuni avalduse esitamiseni või maksekäsu väljaandmiseni arvestatud intressi;
- c) ainult alates täpselt kindlaksmääratud maksetähtpäevast kuni avalduse esitamiseni arvestatud intressi?

45. Leian, et neid kaht küsimust tuleks käsitleda koos, kuna arvan, et liikmesriigi kohus tahtis Euroopa Kohtult sisuliselt teada, kas pidades silmas määruse kui terviku sätteid, eriti artiklit 4 ja artikli 7 lõike 2 punkti c, võib nõuda mis tahes liiki intressi, sh nn avatud intressi ehk intressi, mida arvestatakse alates maksetähtpäevast kuni tegeliku maksamiseni (käesoleval juhul viivitusintressi).

46. Esiteks märgin, et eelotsusetaotluse esitanud kohtu arutluskäiguga ei saa nõustuda osas, kus ta teeb mitmesuguseid järeldusi nn avatud intressi nõudmise võimaluse kohta sõltuvalt sellest, kas kõnealuse määruse artiklit 4 tuleb või ei tule tõlgendada nii, et seal nimetatud rahalise nõude tunnused, sealhulgas nõude kindel suurus ja sissenõutavus Euroopa maksekäsu avalduse esitamise ajaks, puudutavad üksnes põhinõuet või ka viivitusintressi nõuet.¹¹

11 — Niisiis ei nõustu ma sellega, mida eelotsusetaotluse esitanud kohus oma eelotsusetaotluse põhistuse punktis 9 väitis, nimelt: „Tunnustades seda, et määruse artiklis 4 nimetatud nõude tunnused tuleb kohaldada ka intressinõudele, tähendaks, et nõude esitaja võib intresside määramist nõuda üksnes ajavahemikult selle nõude sissenõutavaks muutumisest maksimaalselt kuni avalduse esitamiseni. Neil asjaoludel puudub vajadus saada Euroopa Liidu Kohtult vastus teistele siseriikliku kohtu poolt esitatud küsimustele.”

47. Esiteks seepärast, et nii ei tõlgendataks nimetatud artiklit 4 määruse teiste artiklite valguses, mis intressi küsimust puudutavad.

48. Määruse artikkel 4 sätestab nimelt, et Euroopa maksekäsmenetlus on loodud sellise kindla rahasumma sissenõudmiseks, mille tasumise tähtaeg on avalduse esitamise ajaks saabunud, ega tee selget vahet põhinõude ja intressi vahel, kasutades üldiselt ja eriti laias tähenduses mõistet „nõue”.

49. Selle sätte kõrval tuleb aga arvesse võtta ka määruse artiklit 7, mis sätestab, et maksekäsu avalduses märgitakse „nõude suurus, sealhulgas põhinõue ning, kui see on asjakohane, intress, leppetrahvid ja kulud” (lõike 2 punkt b), kui nõudelt taotletakse intressi, intressimäär ning ajavahemik, millelt intressi nõutakse (lõike 2 punkt c) ning „hagi alus, sealhulgas hagi aluseks olevate asjaolude kirjeldus ning, kui see on asjakohane, nõutav intress” (lõike 2 punkt d).

50. Kui artikkel 4 kirjeldab üldsõnaliselt, mis võib olla maksekäsu avalduse sisu (nõude sissenõudmine ning seega teatud rahasumma tasumise nõudmine), siis artikkel 7 kirjeldab formaalselt osi, millest see nõue koosneb, eristades põhinõuet, intressi, leppetrahvi ja kulusid (lõike 2 punkt b).

51. Teiseks ei ole eelotsusetaotluse esitanud kohtu arutluskäigus, mida ma mainisin punktis 46, arvesse võetud seda, et intressi, sh avatud intressi nõudmise võimalus tuleneb põhinõude ja intressinõude enda olemusest ning nende nõuete vastastikuste suhete olemusest.

52. Intress kujutab endast nimelt rahalist kohustust, mis eristub põhikohustusest üksnes selle poolest, et on esimese kohustuse kõrvalkohustus ja sõltub sellest, ning selle poolest, et tema suurus on seotud aja möödumisega ja muutub sellega võrdeliselt.

53. Muid sisulisi erinevusi nende kahe kohustuse vahel ei ole (nii et kui artikli 7 lõike 2 punktides c ja d selgitatakse, et maksekäsu avaldus puudutab rahalisi nõudeid, mis koosnevad intressist ja põhinõudest, siis eristatakse esimest teisest ainult sellepärast, et intressinõue oleneb asjaoludest) ning põhimõtteliselt tuleneb intressikohustus tavaliselt põhikohustusest ja selle asjaoludest, nii et võib väita, et intressi saab nõuda siis, kui eksisteerib põhinõue, mille sissenõudmiseks võib pöörduda kohtusse.

54. Nimetatud seose põhikohustuse ja intressikohustuse vahel võib niisiis struktureerida järgmiselt:

- 1) intressi nõutakse tulenevalt asjaolust, et põhinõue kuulub maksmisele (st see on muutunud sissenõutavaks) ning seda maksmist ei ole toimunud (kui tegemist on viivitusintressiga kas kokkulepitud või seaduses ette nähtud tähtaja puhul);
- 2) aja möödudes liituvad kõrvalnõuded põhinõudega, muutudes vastava summa kindla suurusega osaks.

55. Vastus küsimusele, kas Euroopa maksekäsuga saab nõuda intressi, sh ka avatud intressi, ei saa niisiis oleneda üksnes artikli 4 tõlgendusest ja asjaolust, et neid kõrvalnõudeid käsitatakse kindla summana ning nad on viidatud artikli 4 kohaselt sissenõutavaks muutunud.

56. Põhjus on see, et sissenõutavad nõuded (olgu siis tegemist põhinõude, intressi, leppetrahvi või kuludega) tehakse kindlaks, hinnates artikleid 4 ja 7 koos, ning eriti see, et intressi sissenõutavus tuleneb eespool nimetatud asjaolust, et intress on põhinõudega kõrvalnõudena seotud.

57. Nagu eespool välja toodud, tuleb analüüsida sisuliselt Sąd Okręgowy we Wrocławiu küsimust, kas käsitletava menetluse teel saab nõuda ka maksmise ajani kogunenud intressi või ainult maksekäsu avalduse esitamise või selle väljaandmise ajal maksmisele kuulunud intressi.

58. Vastuse võib leida, analüüsides määruse artikleid ja eesmärki ning hinnates kogu käsitletava õigusakti eset ja selle kohtu tegevuse iseloomu, kelle poole pöördatakse.

59. Esiteks rõhutan, et juba viidatud artikkel 7, mis reguleerib üldiselt avalduse vorminõudeid ning mainib sõnaselgelt ära võimaluse intressi nõuda, nõuab (lõike 2 punktis c), et võlausaldaja märgiks intressimäära ning ajavahemiku, millelt intressi nõutakse, kuid mitte täpset kuupäeva, milleni intressi arvestatakse.

60. See säte ei piira oma kohaldamisala üksnes avalduse esitamise ajaks või Euroopa maksekäsu väljaandmise ajaks kogunenud intressiga ega nõua sissenõutava intressi täpse suuruse määramist.

61. Samasugust arutluskäiku saab arendada artikli 4 kohta, millega seoses tuleb tõlgendada artiklit 7, kui on vaja teha kindlaks, milliste nõuete puhul võib kõnealuse maksekäsu välja anda, nagu on rõhutatud eespool punktides 47–50 ja 56.

62. Sellest nähtub, et määruse sätted, mis määratlevad sissenõutavad nõuded, ei keela vastava avalduse koostamise tingimusi sätestades ka avatud intressi nõudmist, mille puhul ei saa ära märkida ei kuupäeva, milleni intressi nõutakse, ega lõplikku kogusummat.

63. Samale järeldusele võib jõuda ka määruse eesmärgi hinnates.

64. Nagu esimese eelotsuse küsimuse analüüsimisel välja toodi,¹² kehtestab see määrus ühtsed menetlusnormid, mille eesmärk on luua väikesi piirüleseid rahalisi nõudeid käsitlevad kohtulikud täitedokumentid, mis saaksid liikmesriikide sees ringelda, kui on täidetud miinimumnormid, mis muudavad maksekäsu tunnustamise ja täitmise vahemenetlused ebavajalikuks, saavutades praktilise tulemusena ka selle, et vastavad kohtuvaidlused lihtsustuvad ja kiirenevad (määruse põhjendus 5) ning vaidlustamata nõudeid saab tõrgeteta ja tõhusalt sisse nõuda (määruse põhjendus 6).

65. Kui võtta omaks kõnealuse määruse tõlgendus, mis välistaks nn avatud intressi sissenõutavuse lisaks põhinõudele, ei oleks punktis 64 välja toodud nõuded täidetud.

66. Kui võlausaldajatelt nõutaks, et nad piirduksid oma avalduses üksnes põhinõudega, millele võiks lisada intressid, mis on avalduse esitamise ajaks või äärmisel juhul maksekäsu väljaandmise ajaks juba *in concreto* kogunenud, oleks nad tegelikult sunnitud esitama mitu avaldust, esimese neist põhinõude ja juba arvestatud intressi saamiseks, teised selleks, et saada sellele järgneva ajavahemikuga seotud intressi.

67. Nii oleks keerulisem koostada ühtset kohtulikku täitedokumenti, mis võiks liikmesriikides vabalt ringelda, ning kogunõue jaguneks üksikuteks osadeks, mille tagajärjel tekiks palju täitedokumente, mis soodustaks hagihinna ja menetluse aja ning menetluskulude suurenemist, raskendades sissenõutavate summade kättesaamist, kui mitte muidu, siis seetõttu, et ühe menetluse asemel tuleks algatada mitu.

68. Lisaks võiks see mõjutada võlausaldajat paluma kohtult maksekäsku liikmesriikide õigusnormide, mitte vaadeldava määruse alusel, kuna esimesel juhul oleks – nagu on eelotsusetaotluse esitanud kohtu arvates Poola puhul – võimalik saada dokument, mis hõlmab kogu nõuet, sealhulgas kuni maksepäevani arvestatud intressi, võttes arvesse, et teisel juhul saaks nõuda üksnes põhinõuet ja üht osa intressidest.

69. Samale järeldusele nagu punktis 62 võib viimaks jõuda, kui võtta arvesse käsitletava regulatsiooni kui terviku eesmärgi ja selle kohtu tegevuse iseloomu, kellele vaidlus on esitatud.

12 — Vt eriti punktid 30 ja 31.

70. Eelkõige, nagu punktides 20 ja 36 on välja toodud, kehtestas määrus ühtse ning liikmesriikide maksekäsmenetlustest sõltumatu menetluse, reguleerides üksnes Euroopa maksekäsu väljaandmisega seotud menetluslikke aspekte, nagu nähtub ka rohelisest raamatust Euroopa maksekäsmenetluse ja meetmete kohta, mis lihtsustavad ja kiirendavad väikesi nõudeid käsitlevaid kohtuvaidlusi (millele on viidatud määruse põhjenduses 5). Roheline raamat on algusest peale nimetanud oma eesmärgiks kiire ning väikeste kuludega erimenetluse loomist, mida saaks kõigis liikmesriikides kohaldada selliste nõuete sissenõudmiseks, mis on eeldatavasti vaidlustamata.

71. Teiseks ei hõlma Euroopa maksekäsu väljaandmine taotluse põhjendatuse sisulist läbivaatamist.

72. Kui võtta arvesse artiklit 8 ja artikli 12 lõiget 4, on tegelikult nõutav üksnes määruses kehtestatud menetlusnõuete täitmise ja nõude olemasolu formaalne kontrollimine, mis põhineb võlausaldaja esitatud tüüpvormis antud teabel ega eelda avalduses esitatud andmete tõepärasuse vähimatki kontrollimist. Seetõttu teavitatakse võlgnikku maksekäsu väljaandmise korral sellest, et maksekäsk on välja antud, ainult nõude esitaja esitatud teabe põhjal.

73. Selle põhjus on see, et Euroopa menetluse raames ei toimu sisulist kohtulikku arutamist, mis jääb vaidlustamismenetluse staadiumi, kui selline vaidlustamine peaks toimuma, ning seega võib nende kohtute tegevuse iseloom, kellele vaidlus esitatakse, oleneda sellest, mis staadiumis nad sekkuvad.

74. Liidu õigusaktiga reguleeritavas faasis, kus ei ole veel tegemist võistleva menetlusega, kontrollib kohus üksnes avalduse vormilist korrektsust, lähtudes võlausaldaja esitatud andmetest. Vaidlustamismenetluses, mida reguleerib liikmesriikide õigus ning mille raames võlanõuet tegelikult hinnatakse, menetleb kohus nõuet aga sisuliselt.¹³

75. Võlgniku võimalik väiksem kaitse faasis, mis lõpeb maksekäsu väljaandmisega, tuleneb paratamatult vajadusest muuta maksekäsmenetlus võimalikult lihtsaks ja ühetaoliseks. Sellist väiksemat kaitset korvab eelkõige asjaolu, et artikli 16 lõike 3 kohaselt võib võlgnik esitada vastuväite, ilma et ta peaks seda isegi põhjendama, millega ta saavutab artikli 17 kohaselt, et menetlus jätkub tavalise tsiviilkohtumenetluse korras; samuti asjaolu, et võlausaldaja peab artikli 7 lõike 3 kohaselt kinnitama, et esitatud teave on tõene ning et ta on teadlik, et valeandmete esitamine võib kaasa tuua sanktsioone.¹⁴

76. Niisiis, nagu komisjon kohtuistungil rõhutas, käsitleb pädev kohus põhinõude ja intressi, sh avatud intressi sissenõutavust ja suurust sisuliselt ja täielikult alles pärast vastuväite esitamist, analüüsides vajaduse korral põhjalikult seda suhet reguleerivat materiaalõigusakti (või vajaduse korral seda reguleerivaid materiaalõigusakte).

77. Seega on määruse eesmärk luua menetluslikud mehhanismid ning määrus puudutab tingimusi, mille täitmisel on võla olemasolu korral võimalik saada Euroopa maksekäsk, mis saab liikmesriikides ringelda. Määrus ei tegele aga sisulise küljega, käesolevat kohtuasja puudutavas osas eriti mitte sellega, milliseid intresse saab nõuda.

13 — Olen seisukohal, et kõnealune määrus on kehtestanud (vähemalt põhiliselt) nii-öelda puhtakujulise maksekäsusüsteemi, st süsteemi, mille raames kohus annab maksekäsu välja, hindamata taotluse põhjendatust sisuliselt (muudes, nn „tõendamisega” süsteemides, seda seevastu kontrollitakse ning järelikult peab võlausaldaja võla olemasolu tõendama). Puhtakujulistes maksekäsusüsteemides korvab võlgniku ilmselgelt väiksemat kaitset ülim lihtsus, millega ta saab maksekäsku vaidlustada (ilma et ta peaks seda isegi põhjendama).

14 — Tegemist on sättega, mis viitab *common law* tüüpi õiguskordades iseloomulikule *affidavit*'i institutsioonile.

78. Esitatud kaalutlustest lähtuvalt ning pidades silmas kõnealuse määruse vormilist sõnastust, eesmärki, millega seoses see heaks kiideti, ning vaadeldava õigusakti ja selle kohtu tegevuse iseloomu, kellele vaidlus on esitatud, tuleb järelikult nentida, et kui kohtuliku täitedokumendi koostamise menetlust puudutavas osas tuleb järgida määrust (ja liikmesriigi õigust, kui sellele viidatakse või kui on tegemist reguleerimata menetluslike mehhanismidega), siis selliste intresside liigi suhtes, mida võib nõuda (kuid sama järeldus kehtib nõude kõigi osade kohta), on loogiline kohaldada poolte vahelist suhet reguleerivaid materiaalõigusnorme.

79. Kui sellised materiaalõigusnormid tunnustavad võlausaldaja õigust nõuda nn avatud intressi, võib ta seda intressi saada ka määruuses sätestatud menetluse teel.

80. Juhul, kui need õigusnormid tunnustavad ainult taotluse esitamise päevaks või kohtu maksekäsu väljaandmise päevaks kogunenud intresse, peab võlausaldaja oma nõudes järgima aga seda regulatsiooni.

81. Sellest järeldub, et käesoleval juhul, kus suhet reguleerivate materiaalõigusnormide kohaselt (milleks on eelotsusetaotluse andmete põhjal otsustades Poola õigusnormid) on võlausaldajal õigus saada ka nn avatud intressi, peab eelotsusetaotluse esitanud kohus maksekäsku välja andes arvestama ka seda intressi.

82. Teiseks puuduvad põhjused, miks peaks võlanõude summat, mis sisaldab lepingu suhtes kohaldatavate materiaalõigusnormide kohaselt – mille kohaldatavuse kasuks on pooled sageli kas sõnaselgelt otsustanud või mis on neile vähemalt eelnevalt teada – nn avatud intresse, vähendatama juhul, kui kasutatakse vaadeldavas määruuses sätestatud menetlust, kuigi määruuses ei ole ühtegi sätet, mis seda sõnaselgelt nõuaks.

83. Ühendkuningriigi valitsus on seisukohal, et nõuda võib ainult kuni maksekäsu väljaandmise päevani arvestatud intressi.

84. Põhjus on see, et maksekäsu avalduse koostamise juhend, mis on antud kõnealuse määruse I lisa, nimetab seoses maksekäsu taotlemise tüüpvormi jaotisega 7 üksnes menetlust, mida tuleb järgida nende intresside saamiseks, mida arvestatakse päevani, mil kohus teeb võlausaldaja avalduse kohta otsuse (täpsuse huvides on lisatud, et sel juhul jääb nimetatud jaotise 7 viimane lahter täitmata).

85. Järgmist argumenti sellise lahenduse kinnituseks kujutab endast asjaolu, et maksekäsu vorm (määruse V lisa vorm E) võimaldab pädeval kohtul märkida „intressi” lahtrisse maksekäsu andmise kuupäeva, kui võlausaldaja seda taotleb.

86. Selle kohta meenutan juba esitatud kaalutlusi ning märgin erinevalt Ühendkuningriigi valitsusest, et kõnealused juhised on mõeldud puhtalt näitena *in concreto* esineda võivate juhtude kohta.

87. Rõhutan, et maksekäsu taotlemise vorm võimaldab intressinõuet vastavalt võlausaldaja konkreetsetele nõudmistele kohandada, olenemata täitmisjuhistest.

88. Nimelt on võimalik koostada kood, mis tuleb kanda selle vormi intresse puudutavasse lahtrisse 7, kasutades numbrit 06 ning tähte E (mis tähendab „muu”), ning täita seejärel sama lahtri alaosas olev väli, kus on kirjutatud „Palun täpsustada koodi 6 ja/või E puhul”, ning vajaduse korral ka lahter 11 „Lisamärkused ja täiendav teave (kui see on asjakohane)”.

89. Nii võib võlausaldaja rahumeeli nõuda intresse, mida arvestatakse kuni soovitud tähtajani ning teatud asjaoludel koguni maksekäsu täitmiseni, ilma et ta peaks nende suuruse kohe täpselt kindlaks määrama.

90. See nähtub ka asjaolust, et maksekäsu taotlemise vormi lõpuvormel ei nõua konkreetse summa nimetamist, vaid kasutab sõnastust „eespool toodud põhinõude summa” maksmine ja „lisaks ka intressid”, kasutamata seega intresside kohta väljendit „eespool toodud”.

91. Mis puutub maksekäsu vormi (määruse V lisa vorm E), mille kohta resolutsioonis on seoses intressidega kasutatud sõna „summa”, märgin, et miski ei takista kohut andmast võlgnikule korraldust, et ta ei maksaks mitte kindlat summat, mis on arvatud konkreetselt viidatud kuupäeva seisuga, vaid „maksmise hetkel võlgnetava summa”.

92. Portugali valitsus nõustub lahendusega, mida pakub Ühendkuningriigi valitsus, eriti seetõttu, et määruse artikli 12 lõike 3 punkt a sätestab, et maksekäsk sisaldab teadet võlgnikule, et ta võib maksta nõude esitajale maksekäsus osutatud summa.

93. Selle kohta meenutan eespool öeldut ning rõhutan, et adressaat on kättetoimetatud maksekäsu saamise ajal täiesti võimeline arutama lihtsa matemaatilise tehte abil, kui palju ta maksmise ajaks võlgneb; kui ta ei peaks nõustuma summaga, mis on kindlaks määratud lähtuvalt intressimäärast ning päevast, millest alates maksekäsus nimetatud intresse on arvestatud, võib ta esitada vastuväite.

94. Teiseks ei saa eespool nimetatud vormide standarditud täitmiseeskirjad ega neile lisatud juhised jätta võlausaldajat ilma õigusest nõuda kõiki intresse, mida talle maksmise ajal võlgnetakse, kui see on lepingulist suhet reguleerivate materiaalõigusnormide alusel võimalik, võttes arvesse, et kogu määruse sõnastust hõlmavast analüüsist selgub, et see ei ole välistatud.

95. Portugali ja Ühendkuningriigi valitsuste pakutav lahendus takistaks seevastu selgelt määruse eesmärkide saavutamist, st menetluse lihtsustamist ja kiirendamist ning vaidlustamata nõuete tõrgeteta ja tõhusat sissenõudmist, ning võib panna võlausaldajad eelistama liikmesriikide maksekäsumenetlusi, mis tagaksid nende nõuete täieliku rahuldamise paremini kui vaadeldav menetlus.

96. Seega teen ma Euroopa Kohtule ettepaneku vastata kolmandale ja neljandale eelotsuse küsimusele, et määruse artiklit 4 ja artikli 7 lõike 2 punkti c tuleb tõlgendada nii, et Euroopa maksekäsumenetluses võib nõuda lisaks põhinõudele ka iga liiki intressi, mida võib seda lepingulist suhet reguleerivate materiaalõigusnormide alusel nõuda, ning seega olenevalt olukorrast nii intressi, mida arvestatakse alates täpselt kindlaksmääratud maksetähtpäevast kuni kuupäevaliselt kindlaksmääramata maksepäevani, kui ka kuni avalduse esitamise või maksekäsu väljaandmise päevani arvestatud intressi.

VII. Viies eelotsuse küsimus

97. Viienda eelotsuse küsimusega soovis eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kuidas peab juhul, kui vastus küsimusele 4 a) on jaatav, määruse kohaselt olema maksekäsus sõnastatud kohtu otsus intressi kohta.

98. Selle kohta märgin, et viidatud vormi lõppu on jäetud eraldi väli, kuhu pärast põhinõuet märkida intressid.

99. Kui kõne alla tuleb nn avatud intress ning lepingut reguleerivate materiaalõigusnormide kohaselt võib selle intressi määrata, piirdub kohus, kes ei saa määrata kindlaks selle summat, sellega, et annab lõikes 85 toodud tulba „Kuupäev” lahtris „Intressid” korralduse tasuda intressid, mida arvestatakse kuni täitmise kuupäevani, ja märgib lahtrisse „Summa” intressimäära.

100. Enesest mõista tuleb siiski pidada lubatavaks ka kõiki muid sisuliselt samaväärseid märkimisviise, millega saab kohtu otsuse sisu selgelt väljendada (seoses sellega viitan lahendustele, mida oma vastustes soovitasid nii komisjon kui ka Poola ja Austria valitsus).

101. Juhul (mis kuulub eelotsusetaotluse esitanud kohtu arvates küll neljanda eelotsuse küsimuse punkti a ning viienda eelotsuse küsimuse alla), kui nõutakse hoopis, et tasutaks kuni taotluse esitamise või maksekäsu väljaandmise päevani arvestatud intress, võib kohus selle välja arvutada, teades nii intressimäära kui ka ajavahemikku, millelt seda tuleb võtta, ning märkida lõikes 85 nimetatud vormi lõpus olevale väljale ka võlgnetava intressi summa.

102. Seega teen Euroopa Kohtule ettepaneku vastata viiendale eelotsuse küsimusele nii, et määruse kohaselt võib kohtu otsus intressi kohta olla maksekäsus sõnastatud järgmiselt:

- kui kõne alla tuleb nn avatud intress ning lepingut reguleerivate materiaalõigusnormide kohaselt võib selle intressi määrata, kirjutab kohus maksekäsu väljaandmise vormi lõpus olevale väljale, kuhu tuleb makstav summa märkida, tulba „Kuupäev” lahtrisse „Intressid”, et tasumisele kuuluvad intressid, mida arvestatakse kuni täitmise kuupäevani, ning lahtrisse „Summa” intressimäära, kuigi lubatavaks tuleb pidada ka teistsuguseid sisult samaväärseid märkimisviise, millega saab otsuse sisu selgelt väljendada;
- kui nõutakse hoopis, et tasutaks kuni taotluse esitamise või maksekäsu väljaandmise päevani arvestatud intress, võib kohus selle välja arvutada ning märkida viimati nimetatud vormi lõpus olevale väljale ka võlgnetava intressi summa.

103. Neljanda ja viienda eelotsuse küsimuse vastust arvesse võttes ei ole kuuendale ja seitsmendale küsimusele vaja vastata.

VIII. Kaheksas eelotsuse küsimus

104. Kaheksanda eelotsuse küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kas kohus peab olukorras, kui nõude esitaja ei ole kuni avalduse esitamiseni nõutavat intressi arvestanud, seda omal algatusel arvestama või selle asemel nõudma nõude esitajalt avalduse täiendamist määruse artikli 9 kohaselt.

105. Selles küsimuses viitan juba esitatud kaalutlustele ning rõhutan, et määruse artikkel 7 ei sea võlausaldajale intressi summa arvutamise kohustust, mille täitmatajätmisel tema taotlus muutuks vastuvõetamatuks või jäetaks rahuldamata, kuigi ta võib need andmed siiski esitada.

106. Kohus võib intressi summa ise välja arvutada, kui nõude esitaja on esitanud selleks vajalikud andmed (nagu vääringu, intressimäära ning aja, millest alates kõrvalnõudeid arvestada).

107. Kui arvestamiseks vajalikke andmeid ei ole esitatud või need ei ole täielikud, annab kohus nõude esitajale määruse artikli 9 kohaselt võimaluse avaldust täiendada või parandada, määrates selleks tähtaja, mida ta peab kohaseks, välja arvatud juhul, kui nõue on selgelt põhjendamatu ja avaldus vastuvõetamatu.¹⁵

108. Seega soovitan Euroopa Kohtul vastata kaheksandale eelotsuse küsimusele nii, et:

- kui nõude esitaja ei ole kuni avalduse esitamiseni nõutavat intressi arvestanud, peab kohus seda omal algatusel arvestama, kui võlausaldaja on esitanud selleks vajalikud andmed;

15 — Välja arvatud juhul, kui päritoluliikmesriigi õiguse kohaselt lisatakse põhinõudele automaatselt seadusjärgne intress, nagu on sätestatud artikli 7 lõike 2 punktis c.

- kui arvestamiseks vajalikke andmeid ei ole esitatud või need ei ole täielikud, annab kohus nõude esitajale määruse artikli 9 kohaselt võimaluse avaldust täiendada või parandada, määrates selleks tähtaja, mida ta peab kohaseks, välja arvatud juhul, kui nõue on selgelt põhjendamatu ja avaldus vastuvõetamatu.

IX. Ettepanek

109. Esitatud põhjendustest lähtudes teen Euroopa Kohtule ettepaneku vastata Sąd Okręgowy we Wrocławiu küsimustele järgmiselt.

1. Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2006. aasta määruse (EÜ) nr 1896/2006, millega luuakse Euroopa maksekäsumenetlus, artiklit 7 tuleb tõlgendada nii, et see reguleerib ammendavalt kõiki tingimusi, millele peab vastama Euroopa maksekäsu avaldus, välja arvatud neis punktides, mille puhul on sõnaselgelt liikmesriikide õigusele viidatud.
2. Määruse nr 1896/2006 artiklit 4 ja artikli 7 lõike 2 punkti c tuleb tõlgendada nii, et Euroopa maksekäsumenetluses võib nõuda lisaks põhinõudele ka iga liiki intressi, mida võib seda lepingulist suhet reguleerivate materiaalõigusnormide alusel nõuda, ning seega olenevalt olukorrast nii intressi, mida arvestatakse alates täpselt kindlaksmääratud maksetähtpäevast kuni kuupäevaliselt kindlaksmääramata maksepäevani, kui ka kuni avalduse esitamise või maksekäsu väljaandmise päevani arvestatud intressi.
3. Määruse nr 1896/2006 kohaselt võib kohtu otsus intressi kohta olla maksekäsus sõnastatud järgmiselt:
 - a) kui kõne alla tuleb nn avatud intress ning lepingut reguleerivate materiaalõigusnormide kohaselt võib selle intressi määrata, kirjutab kohus maksekäsu väljaandmise vormi lõpus olevale väljale, kuhu tuleb makstav summa märkida, tulba „Kuupäev” lahtrisse „Intressid”, et tasumisele kuuluvad intressid, mida arvestatakse kuni täitmise kuupäevani, ning lahtrisse „Summa” intressimäära, kuigi lubatavaks tuleb pidada ka teistsuguseid sisult samaväärseid märkimisviise, millega saab otsuse sisu selgelt väljendada;
 - b) kui nõutakse hoopis, et tasutaks kuni taotluse esitamise või maksekäsu väljaandmise päevani arvestatud intress, võib kohus selle välja arvutada ning märkida viimati nimetatud vormi lõpus olevale väljale ka võlgnetava intressi summa.
4. Kui nõude esitaja ei ole kuni avalduse esitamiseni nõutavat intressi arvestanud, peab kohus seda omal algatusel arvestama, kui võlausaldaja on esitanud selleks vajalikud andmed.
5. Kui arvestamiseks vajalikke andmeid ei ole esitatud või need ei ole täielikud, annab kohus nõude esitajale määruse nr 1896/2006 artikli 9 kohaselt võimaluse avaldust täiendada või parandada, määrates selleks tähtaja, mida ta peab kohaseks, välja arvatud juhul, kui nõue on selgelt põhjendamatu ja avaldus vastuvõetamatu.